

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม

ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับนี้ขอเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของสำนักมาตรฐานวินัยและระบบคุณธรรม และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ <https://www.discipline-ops.com/>

๑. กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

๑.๑ แบ่งซื้อแบ่งจ้าง

ข้อเท็จจริงโดยสรุปมีว่า นายสมมุติ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง นายสมมิตร หัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ และนายสมนึก เจ้าหน้าที่พัสดุ ได้ร่วมกันดำเนินการจัดซื้อเครื่องกรองน้ำยี่ห้อหนึ่ง จำนวน ๕๐ ชุด แยกซื้อ ๑๐ ครั้ง เป็นเงิน ๑,๑๙๙,๙๙๐ บาท และเครื่องกรองอากาศยี่ห้อหนึ่ง รวมจำนวน ๖๐ ชุด แยกซื้อ ๓๐ ครั้ง เป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ด้วยเงินบำรุงของโรงพยาบาล โดยกำหนดวงเงินที่จัดซื้อแต่ละครั้งไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อให้สามารถจัดซื้อโดยวิธีตกลงราคา เพื่อให้ได้ผู้ขายเพียงรายเดียวเป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับโรงพยาบาล โดยไม่ต้องแข่งขันราคากับผู้ประกอบการรายอื่น คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณา มีมติว่าการกระทำของนายสมมุติ นายสมมิตร และนายสมนึก เป็นการแบ่งซื้อแบ่งจ้าง เป็นความผิด ทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎระเบียบของทางราชการ มติของคณะกรรมการนโยบายของรัฐบาล และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษา ประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ (๒) และ(๓) ประกอบมาตรา ๘๕ (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

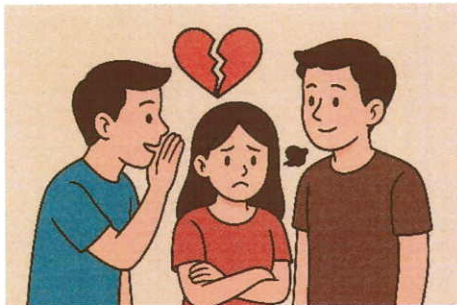
อุทาหรณ์ในเรื่องนี้ขอให้ผู้มีหน้าที่จัดซื้อจัดจ้างตระหนักและทราบแนวทางการพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในเรื่องการแบ่งซื้อแบ่งจ้าง แม้ในเรื่องนี้ มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะไม่ผูกพันปลัดกระทรวงสาธารณสุขในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งเนื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ได้ชี้มูลความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ตามมาตรา ๒๘ (๒) ประกอบมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑

๑.๒ จัดโครงการแฝงทัวร์นำเที่ยว

นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแห่งหนึ่ง สั่งการให้เจ้าหน้าที่จัดทำและเสนอโครงการประชุมเชิงปฏิบัติการถ่ายทอดแผนแผนยุทธศาสตร์ โดยผ่านความเห็นชอบจากนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดให้การอนุมัติโครงการ แต่ไม่ดำเนินโครงการให้เป็นไปตามกำหนดการที่ได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด โดยให้ผู้เข้าประชุมไปทำกิจกรรมท่องเที่ยวซึ่งตามโครงการกำหนดการเป็นการบรรยายในห้องประชุม และไม่ปรากฏว่าได้ดำเนินการหรือสั่งให้มีการขออนุมัติแก้ไขโครงการและกำหนดการประชุม รวมถึงวงเงินงบประมาณและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ให้ตรงกับความเป็นจริงต่อผู้ว่าราชการจังหวัดแต่อย่างใด ทำให้ราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๓๒๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

๑.๓ ไม่รักก็อย่าทำลาย

นาย เกฟ ข้าราชการพลเรือนสามัญโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ได้รู้จักคบหาและมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับนางสาวมารี มีอาชีพค้าขาย และต่อมาได้เลิกคบหากัน นาย เกฟ จึงได้โพสต์ข้อความหมิ่นประมาท หยาบคายเชิงชู้สาวต่อนางสาวมารี ว่า “ผู้หญิงคนนี้น่าตาดี ลีลาบตึง ok การจูบเร้าร้อน เจ้าชู้พอควรเพราะเธอคุยกับผู้ชายหลายคน นอนกับผมเป็น ๑๐ ครั้ง ยังไม่เรียกร้องค่าเสียหาย คบได้แต่ให้ระวัง...” (โดยมีรูปภาพของนางสาวมารี ปรากฏในโพสต์ข้อความ) เพื่อนของนางสาวมารี เห็นข้อความจึงได้ส่งข้อความในโพสต์ตักเตือน แต่นายเกฟ กลับข่มขู่คุกคามจะทำร้ายนางสาวมารีและเพื่อนของนางสาวมารี นอกจากนั้นยังโพสต์ข้อความเชิงยั่วยุทำลายต่อนางสาวมารีอีกหลายครั้ง และนางสาวมารีได้แจ้งความดำเนินคดีอาญาดำเนินอยู่ระหว่างดำเนินคดี กรณีเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๔

๒. หลักปฏิบัติราชการที่ดีจากคำพิพากษาศาลปกครอง

๒.๑ การแก้ไขคำสั่งลงโทษทางวินัย โดยไม่ได้ระบุวิธีการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับการยื่นคำฟ้องไว้ในคำสั่งดังกล่าว จะทำให้ระยะเวลาในการยื่นคำฟ้องให้ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งนี้ต้องขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งดังกล่าว หรือไม่ อย่างไร

ข้อเท็จจริงโดยสรุปมีว่า นายแพทย์สมควร ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละสี่ เป็นเวลาสองเดือน ต่อมาในเรื่องเดียวกันนี้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูลความผิดกรณีดังกล่าวว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ทุจริตต่อหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และได้มีหนังสือแจ้งพร้อมทั้งส่งสำนวนการไต่สวนให้ผู้บังคับบัญชาของนายแพทย์สมควรพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยตามมติ ปลัดกระทรวงสาธารณสุขในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งจึงต้องนำเรื่องเข้าพิจารณาใน อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาและมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ และปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้มีคำสั่งไล่ออกแต่คำสั่งดังกล่าวไม่ได้ยกเลิกคำสั่งเดิมที่ลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ในเวลาต่อมาจึงได้มีคำสั่งแก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกโดยให้ยกเลิกคำสั่งเดิมที่ลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งคำสั่งที่แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกนี้ไม่ได้ระบุระยะเวลาในการยื่นคำฟ้องให้ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว นายแพทย์สมควรจึงเห็นว่าระยะเวลาในการยื่นคำฟ้องให้ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งนี้จึงต้องขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง จึงนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครอง ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยในประเด็นนี้เห็นว่าคำสั่งแก้ไขคำสั่งลงโทษ เป็นเพียงการเพิ่มเติมคำสั่งเดิมที่ลงโทษไล่ออกของผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้ยกเลิกคำสั่งเดิมที่ลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่นอกจากนั้นให้เป็นไปตามคำสั่งเดิมทุกประการ ฉะนั้น เมื่อคำสั่งลงโทษไล่ออกของผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ระบุสิทธิฟ้องคดีและระยะเวลาในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ไว้ในคำสั่งดังกล่าวแล้ว ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องระบุสิทธิฟ้องคดีและระยะเวลาในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวไว้ในคำสั่งแก้ไขคำสั่งลงโทษอีก (คำสั่งศาลปกครองสูงสุด คำร้องที่ คบ. ๒๖๕/๒๕๖๒ คำสั่งที่ คบ. ๘/๒๕๖๕)

๒.๒ การแจ้งคำสั่งเลื่อนเงินเดือนข้าราชการ ต้องแจ้งสิทธิกรณีที่อาจร้องทุกข์ การยื่นคำร้องทุกข์ และระยะเวลาสำหรับการร้องทุกข์ ด้วยหรือไม่ อย่างไร

สมหญิง เป็นข้าราชการสังกัดสำนักงานสาธารณสุขอำเภอแห่งหนึ่ง ได้รับการประเมินผลการปฏิบัติราชการในรอบที่ ๑ ประจำปี ๒๕๖๕ ระดับดี และจังหวัดแห่งนั้นได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ เลื่อนเงินเดือนให้แก่สมหญิงในอัตราร้อยละ ๓.๒ สมหญิงเห็นว่าการเลื่อนเงินเดือนดังกล่าวไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนด ไม่เห็นพ้องด้วย จึงได้ยื่นหนังสือร้องทุกข์ต่อปลัดกระทรวงสาธารณสุข โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ปลัดกระทรวงสาธารณสุขมีวินิจฉัยร้องทุกข์ว่า ไม่รับเรื่องร้องทุกข์ไว้พิจารณา เนื่องจากยื่นหนังสือร้องทุกข์พ้นระยะเวลา ๓๐ วัน ตามที่กฎหมายกำหนด (กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๘ กำหนดให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์) สมหญิงไม่เห็นด้วยจึงนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยสรุปได้ว่า คำสั่งเลื่อนเงินเดือนข้าราชการของผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นคำสั่งที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การแจ้งคำสั่งทางปกครองที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้งต่อไปได้ ต้องระบุกรณีที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง การยื่นคำอุทธรณ์หรือคำโต้แย้ง และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งดังกล่าวไว้ด้วย ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนไม่แจ้งสิทธิอุทธรณ์หรือโต้แย้ง ให้ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือโต้แย้งเริ่มนับใหม่นับตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งดังกล่าว แต่ถ้าไม่มีการแจ้งใหม่และระยะเวลาดังกล่าวมีระยะเวลาล้นกว่าหนึ่งปี ให้ขยายเป็นหนึ่งปีนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แม้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมายเฉพาะจะมีได้กำหนดหลักเกณฑ์การขยายระยะเวลาการยื่นคำร้องทุกข์ กรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองไม่ได้แจ้งกรณีที่อาจร้องทุกข์ การยื่นคำร้องทุกข์ และระยะเวลาสำหรับการร้องทุกข์ให้ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครองดังกล่าวทราบ ดังเช่นบทบัญญัติในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีจึงถือว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการต่ำกว่าหลักเกณฑ์การแจ้งสิทธิอุทธรณ์หรือโต้แย้งคำสั่งทางปกครองที่กำหนดในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงต้องนำบทบัญญัติมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งเป็นกฎหมายกลางว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการเรื่องแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง มาใช้บังคับกับกรณีนี้ กล่าวคือ เมื่อคำสั่งเลื่อนเงินเดือนข้าราชการที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการบุคลากรสาธารณสุข (ข้อมูลบุคลากรรายบุคคล) หรือระบบ Non HR ที่เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ ไม่มีการแจ้งกรณีที่อาจร้องทุกข์ การยื่นคำร้องทุกข์ และระยะเวลาสำหรับการร้องทุกข์ ให้ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครองดังกล่าวทราบ ย่อมมีผลให้ระยะเวลาสำหรับการร้องทุกข์เริ่มนับใหม่นับตั้งแต่วันที่มีการแจ้งใหม่ หรือถ้าไม่มีการแจ้งใหม่และระยะเวลาดังกล่าวมีระยะเวลาล้นกว่าหนึ่งปี ย่อมมีผลให้ระยะเวลาสำหรับการร้องทุกข์ขยายเป็นหนึ่งปีนับตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งทางปกครองนั้น (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๗๔/๒๕๖๘)

๓. ตอบข้อหารือ สำนักงาน ก.พ.

๓.๑ การรายงานการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๑๐๓ กรณีผู้ถูกดำเนินการทางวินัยย้ายสังกัด

จังหวัด ก. ได้รายงานการลงโทษทางวินัย กรณีมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ ระดับชำนาญการ สังกัดโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ในอัตรา ร้อยละ ๔ เป็นเวลา ๓ เดือน ต่อ อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุข เพื่อพิจารณาตามมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่ในระหว่างการตรวจสอบสำนวน เพื่อเสนอ อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุข พิจารณา ปรากฏว่าข้าราชการพลเรือนรายดังกล่าวได้โอนไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ข. จึงมีประเด็นปัญหาที่จะต้องพิจารณาว่า อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุข ยังมีอำนาจพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่ อย่างไร เนื่องจากมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้รายงาน อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกดำเนินการทางวินัยสังกัดอยู่ เพื่อพิจารณา และหาก อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุขไม่มีอำนาจพิจารณา จะต้องดำเนินการอย่างไรต่อไป

ก.พ. ได้ตอบข้อหารือเห็นว่า มาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติโดยสรุปว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้รายงาน อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกดำเนินการทางวินัยสังกัดอยู่เพื่อพิจารณา เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าข้าราชการรายดังกล่าวได้โอนไปสังกัดหน่วยงานอื่นซึ่งไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนสามัญแล้ว จึงเป็นกรณีที่ อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุข ไม่มีอำนาจพิจารณารายงานการลงโทษตามมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยกระทรวงสาธารณสุขต้องส่งสำนวนการสอบสวนและการลงโทษทางวินัยดังกล่าวไปยังต้นสังกัดปัจจุบันของผู้ถูกลงโทษเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาดำเนินการต่อไป (หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ ล ๓๓๕ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๘)

๓.๒ แนวทางปฏิบัติในการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

การแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตาม กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๒๑ (๑) กำหนดโดยสรุปว่า เมื่อได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งโดยเร็ว และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน การแจ้งให้แจ้งผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยตรงก่อน แต่หากไม่อาจแจ้งให้ทราบโดยตรงได้ หรือมีเหตุจำเป็นอื่น ให้แจ้งเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้กล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่ง

ปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ นั้น ซึ่งการแจ้งคำสั่งดังกล่าวยังมีปัญหาในทางปฏิบัติว่าขั้นตอนการแจ้ง
อย่างไรและใครเป็นผู้แจ้ง สำนักงาน ก.พ. ได้ตอบข้อหารือเรื่องดังกล่าวดังนี้

๑. การแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกลงโทษทราบตามข้อ ๒๑ (๑) ของกฎ
ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ทำได้สองวิธี ตามลำดับ กล่าวคือ วิธีแรกให้เรียกผู้ถูกลงโทษ
มารับทราบคำสั่งต่อหน้าผู้แจ้งหรือผู้สั่งแต่งตั้งก่อน ในกรณีที่ไมอาจแจ้งด้วยวิธีแรกนี้ได้ จึงค่อยใช้วิธีที่สอง
คือแจ้งเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกลงโทษ ณ อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทาง
ราชการ

๒. ส่วนกรณีผู้ใดเป็นผู้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้น เห็นว่าผู้บังคับบัญชาซึ่ง
มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ อาจดำเนินการแจ้งด้วยตนเองหรือจะมอบหมายให้คณะกรรมการสอบสวน
คนหนึ่งคนใด หรือผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษไปดำเนินการแจ้งให้ผู้ถูกลงโทษทราบก็ได้
(หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/๑๖๓ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๖)

ผู้รวบรวม นายเกตุแก้ว แก้วใส ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานวินัยและระบบคุณธรรม

จำเอกสมศักดิ์ เทพาทิพงษ์ นิติกรชำนาญการพิเศษ (ด้านวินัย)

นางมาติกา เพชรเทียนชัย นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

นางนิติพร จันทร์ตื้อ นิติกรชำนาญการ

นางสาวนันทิยา แก้วทอง นิติกรชำนาญการ

นายเกษมณรงค์ บัตรสูงเนิน นักวิเคราะห์นโยบายและแผน

จัดทำโดย สำนักมาตรฐานวินัยและระบบคุณธรรม สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

